

Lūgt ticībā

Elders Deivids A. Bednārs
no Divpadsmit apustuļu kворuma

Jēgpilna lūgšana prasa gan svētu sazināšanos, gan uzcītīgu darbu.

Es aicinu Svēto Garu mums palīdzēt, domājot par principu, kas var palīdzēt mūsu lūgšanām kļūt daudz jēgpilnākām — par evaņģēlija principu lūgt ticībā.

Es vēlos aplūkot trīs piemērus par jēgpilnu lūgšanu ticībā un pārrunāt tās mācības, ko mēs no katra no tiem varam mācīties. Runājot par lūgšanu, es vēlos uzsvērt vārdu „jēgpilns.” Vienkārša lūgšanu teikšana ir ļoti atšķirīga no jēgpilnas lūgšanas. Es domāju, ka visi no mums jau zina, ka lūgšana ir būtiska mūsu garīgajai izaugsmei un aizsardzībai. Taču tas, ko mēs zinām, ne vienmēr atspoguļojas tanī, ko mēs darām. Un, kaut arī mēs atzīstam lūgšanas svarīgumu, katrs no mums var uzlabot savu personīgo un ģimenes lūgšanu pastāvīgumu un efektivitāti.

Lūdz ticībā un rīkojies

Klasisks piemērs par lūgšanu ticībā ir Džozefs Smits un Pirmā vīzija. Kad jaunais Džozefs centās uzzināt patiesību par reliģiju, viņš Jēkaba vēstules pirmajā nodaļā izlasīja šādus pantus:

„Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas *visiem* dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies” (Jēkaba v. 1:5–6).

Lūdzu, ievērojiet prasību lūgt ticībā — kas, kā es saprotu, nozīmē nepieciešamību ne tikai teikt, bet arī darīt, divkāršu pienākumu gan lūgt, gan izpildīt prasību sazināties un rīkoties.

Šī Bībeles teksta pārdomāšana vadīja Džozefu doties uz koku birzi netālu no viņa mājām, lai lūgtu un meklētu garīgas zināšanas. Ievērojiet jautājumus, kas vadīja Džozefa domāšanu un lūgšanu.

„Šajā vārdu karu un uzskatu sajukuma vidū es bieži sev jautāju: Kas ir jādara? Kura no visām šīm grupām ir pareiza; jeb varbūt tās visas ir nepareizas? Ja kāda no tām ir pareiza, kura tā ir, un kā es to varētu uzzināt? . . .

Mans nolūks bija vaicāt Tam Kungam, lai uzzinātu, kura no sektām ir pareizā, lai es varētu zināt, kurai pievienoties” (Džozefs Smits — Vēsture 1:10, 18).

Džozefa jautājumi nebija tikai par to, ko viņam vajadzēja zināt, bet arī par to, kas bija *jādara!* Viņa lūgšana nebija tikai: Kura no baznīcām ir pareiza? Viņa jautājums bija: Kurai baznīcai man jāpievienojas? Džozefs devās uz birzi, lai lūgtu ticībā, un viņš bija ar apņēmību rīkoties.

Patiesa ticība koncentrējas uz To Kungu Jēzu Kristu un vienmēr vada uz taisnīgu rīcību. Praviētis Džozefs Smits mācīja, ka „ticība [ir] pirmais princips atklātajā reliģijā un visa taisnīguma pamats” un ka tas arī ir „visu saprātīgo būtņu rīcības princips” (*Lectures On Faith*, [1985], 1). Rīcība viena pati nav ticība Glābējam, taču rīkošanās saskaņā ar pareiziem principiem ir galvenā ticības sastāvdaļa. Tādējādi „ticība bez darbiem ir nedzīva” (Jēkaba v. 2:20).

Praviētis Džozefs vēl paskaidroja, ka „ticība ir ne tikai rīcības princips, bet arī spēka princips, visās saprātīgajās būtnēs gan debesīs, gan uz zemes” (*Lectures On Faith*, 3). Tādējādi ticība Kristum vada uz taisnīgu rīcību, kas palielina mūsu garīgās spējas un spēku. Izpratne, ka ticība ir rīcības un spēka princips, iedvesmo mūs lietot savu rīcības brīvību atbilstoši evaņģēlija patiesībai, uzaicina Glābēja veiktās Izpirkšanas *spēkus* mūsu dzīvē, kas pestī un stiprina, un palielina *spēku*, ar ko mēs rīkojamies paši (skat. M&D 58:28).

Es jau sen kā esmu atzinis patiesību, ka jēgpilna lūgšana prasa gan svētu sazināšanos, gan uzcītīgu darbu. Svētības no mums prasa zināmas pūles, pirms mēs tās varam saņemt, un lūgšana kā darba forma ir nozīmētais līdzeklis, lai iegūtu augstākās no visām svētībām (skat. Bible Dictionary, "Prayer," 753). Mēs virzāmies uz priekšu un esam neatlaidīgi svētajā lūgšanas darbā, ja pēc tam, kad mēs pasakām „āmen”, rīkojamies saskaņā ar to, ko esam pauduši Debesu Tēvam.

Lūgšana ticībā prasa godīgumu, centību, apņemšanos un neatlaidību. Ļaujiet man jums sniegt ilustrāciju tam, ko es domāju, un sniegt jums uzaicinājumu.

Mēs pamatīgi lūdzam par drošību un panākumiem pilnlaika misionāriem visā pasaulē. Un parasts elements daudzās no mūsu lūgšanām ir prasība, lai misionāri tiktu vadīti pie tiem cilvēkiem un ģimenēm, kuri ir sagatavoti pieņemt Atjaunošanas vēstījumu. Taču galu galā tā ir mana atbildība un jūsu atbildība atrast cilvēkus, ko misionāri varētu mācīt. Misionāri ir pilna laika skolotāji; mēs esam pilna laika meklētāji. Un mums kā misionāriem savas dzīves garumā nevajadzētu lūgt, lai pilnlaika misionāri darītu mūsu darbu!

Ja jūs un es patiesi lūgsim un vaicāsim ticībā, kā to darīja Džozefs Smits — ja mēs lūgsim ar apņēmību rīkoties, nevis tikai izpaust — tad evaņģēlija sludināšanas darbs virzīsies uz priekšu ievērojamā veidā. Šāda ticības lūgšana varētu sevi ietvert šādus elementus.

- Pateikšanās Debesu Tēvam par atjaunotā Jēzus Kristus evaņģēlija doktrinām un priekšrakstiem, kas sniedz cerību un laimi mūsu dzīvē.
- Lūgšana pēc drosmes un drošsirdības, lai mēs atvērtu savas mutes un dalītos evaņģēlijā ar savu ģimeni un draugiem.
- Lūgšanās, lai Debesu Tēvs mums palīdzētu noteikt atsevišķus cilvēkus un ģimenes, kuri atsauktos uz mūsu aicinājumu, lai tos mācītu misionāri mūsu mājās.
- Apņemšanās darīt savu daļu šodien un šonedēļ — un lūgšanās pēc palīdzības, lai pārvarētu raizes, bailes un vilcināšanos.
- Tiekšanās pēc izpratnes dāvanas — lai acis redzētu un ausis dzirdētu misionāru darba iespējas, kad tās rodas.
- Dedzīga lūgšanās pēc spēka rīkoties tā, kā mēs zinām, mums to vajadzētu.

Var paust pateicību un prasīt citas svētības šāda veida lūgšanā, kuru noslēdz Glābēja Vārdā. Un tad šādas lūgšanas svētītais darbs turpināsies un pieaugs.

Šādu pat svētas komunikācijas un svētīta darba modeli var attiecināt uz mūsu lūgšanām par trūcīgajiem un nabadzīgajiem, par slimajiem un nomocītajiem, par ģimenes locekļiem un draugiem, kuriem ir grūtības, un par tiem, kuri neapmeklē Baznīcas sanāksmes.

Es liecinu, ka lūgšana kļūst jēgpilna, ja mēs lūdzam ticībā un rīkojamies. Es uzaicinu jūs visus lūgt ar ticību par mums dievišķi doto uzdevumu sludināt evaņģēliju. Ja mēs tā darīsim, es apsolu, ka durvis atvērsies un mēs tiksīm svētīti, lai atpazītu un rīkotos saskaņā ar sniegtajām iespējām.

Pēc mūsu ticības pārbaudījuma

Mans otrais piemērs uzsver to, cik svarīgi ir būt neatlaidīgiem mūsu ticības pārbaudījumā. Pirms dažiem gadiem kāda ģimene no Savienotajām Valstīm devās ceļojumā uz Eiropu. Neilgi pēc viņu ierašanās galamērķī 13 gadus vecais dēls kļuva

diezgan slims. Tēvs un māte sākotnēji domāja, ka viņa greimošanas traucējumus izraisījis nogurums pēc ilgā lidojuma, un ģimene vienkārši turpināja savu ceļojumu.

Dienas garumā dēla stāvoklis pasliktinājās. Pastiprinājās atūdeņošanās. Tēvs dēlam iedeva priesterības svētību, taču nekāds uzlabojums uzreiz nebija pamanāms.

Pagāja vairākas stundas, un māte nometās blakus savam dēlam, lūdzot Debesu Tēvu par zēna labsajūtu. Viņi bija tālu prom no mājām nepazīstamā valstī un nezināja, kā gūt medicīnisko palīdzību.

Māte vaicāja savam dēlam, vai viņš vēlas lūgt ar viņu kopā. Viņa zināja, ka vēlamās svētības vienkārša gaidīšana nebūs pietiekami — viņiem nepieciešams turpināt rīkoties. Paskaidrojot, ka svētība, ko viņš ir saņēmis, joprojām darbojas, viņa ierosināja no jauna prasīt lūgšanā, kā to darīja senie apustuļi: „Vairo mums ticību” (Lūkas 17:5). Šajā lūgšanā tika ietverts solījums paļauties uz priesterības spēku un apņemšanās turpināt darīt visu, kas varētu tikt prasīts, lai godātu svētību — ja šī svētība šajā laikā bija saskaņā ar Dieva gribu. Neilgi pēc tam, kad viņi teikuši šo vienkāršo lūgšanu, dēla stāvoklis uzlabojās.

Mātes un viņa dēla ticības pilnā rīcība palīdzēja uzaicināt apsolīto priesterības spēku un daļēji apmierināja prasību, lai mēs neapstrīdētu tāpēc, ka mēs neredzam, jo mēs nesaņemsim liecību, līdz mūsu liecība nebūs pārbaudīta (skat. Etera 12:6). Tieši tāpat kā cietums, kurā bija Alma un Amuleks, nesagāzās zemē, „kamēr tiem nebija ticības,” un tāpat kā Amons un viņa brāļi misionāri nebija liecinieki vareniem brīnumiem savā kalpošanā, "kamēr tiem nebija ticības" (skat. Etera 12:12-15), tāpat arī nenotiktu 13 gadus vecā zēna dziedināšana, „kamēr tiem nebija ticības," un tas notika „atbilstoši viņu ticībai viņu lūgšanās” (M&D 10:47).

Ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek

Mans trešais piemērs iezīmē to, cik svarīgi ir atzīt un pieņemt Dieva gribu mūsu dzīvē. Pirms daudziem gadiem bija kāds jauns tēvs, kurš bija bijis aktīvs Baznīcā, būdams zēns, taču bija izvēlējis citu ceļu savos pusaudža gados. Pēc kalpošanas karadienestā viņš apprecējās ar jauku meiteni, un drīz viņu mājas svētīja bērni.

Kādu dienu viņu četrus gadus vecā meitiņa negaidīti kļuva ļoti slima un tika ievietota slimnīcā. Izmisumā un pirmo reizi daudzajos gados tēvs nometās uz saviem ceļiem lūgšanā, lūdzot, lai viņa meitas dzīvība tiktu glābta. Tomēr viņas stāvoklis pasliktinājās. Pakāpeniski šis tēvs juta, ka viņa mazā meitene nedzīvos, un pakāpeniski viņa lūgšanas

mainījās; viņš vairs nelūdza pēc dziedināšanas, bet drīzāk pēc sapratnes. „Tavs prāts lai notiek” tagad bija veids, kā viņš lūdza.

Drīz viņa meita bija komā, un viņas tēvs zināja, ka viņai uz zemes atlicis pavisam maz stundu. Būdami stiprināti ar sapratni, uzticēšanos un spēku, kas bija lielāks nekā viņu pašu, jaunie vecāki lūdza atkal, lūdzot pēc iespējas turēt viņu cieši vēl vienu reizi, kamēr viņa ir nomodā. Meitas acis atvērās, un viņas vārās rokas sniedzās preti viņas vecākiem pēdējam apskāvienam. Un tad viņa nomira. Šis tēvs zināja, ka viņu lūgšanas bija atbildētas — laipnais, līdzjūtīgais Tēvs Debesīs bija mierinājis viņu sirdis. Notika Dieva prāts — un viņi bija guvuši sapratni. (Skat. H. Burke Peterson, "Adversity and Prayer," *Ensign*, 1974. g. janv., 18.)

Dieva gribas atpazīšana un pieņemšana mūsu dzīvē ir pamata elementi, ko lūgt ticībā jēgpilnā lūgšanā. Tomēr vienkārša vārdu teikšana: „Tavs prāts lai notiek” nav pietiekami. Katram no mums ir nepieciešama Dieva palīdzība, lai pakļautu savu gribu Viņa gribai.

„Lūgšana ir rīcība, ar kuru Tēva griba un bērna griba tiek viena ar otru saskaņota” (Bible Dictionary, "Prayer," 752–753). Pazemīga, dedzīga un neatlaidīga lūgšana dara mūs spējīgus atpazīt un pieskaņot sevi mūsu Debesu Tēva gribai. Un Glābējs mums sniedza pilnīgu piemēru, kad Viņš lūdza Ģetzemanes dārzā, sakot: „Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo bikēri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!” . . . Bet nāves baiļu pārņemts, Viņš Dievu pielūdza jo karsti” (Lūkas 22:42, 44).

Mūsu lūgšanu mērķim nevajadzētu būt vēlmju sarakstam jeb prasību virknei — bet lai nostiprinātu mūs un citus tām svētībām, ko Dievs ir gatavs dāvēt saskaņā ar Viņa gribu un laiku. Katru sirsniņu lūgšanu mūsu Debesu Tēvs dzird un uz to atbild, taču atbildes, ko mēs saņemam, var nebūt tādas, kādas mēs sagaidām, vai nenākt pie mums, kad mēs to vēlamies, vai veidā, kā mēs tās sagaidām. Šī patiesība ir acīmredzama trīs piemēros, ko es jums šodien sniedzu.

Lūgšana ir privilēģija un dvēseles sirsniņa vēlme. Mēs varam teikt vairāk nekā tikai parastas lūgšanas un sākt teikt jēgpilnas lūgšanas, ja mēs atbilstoši lūdzam ticībā un rikojamies, ja mēs esam pacietīgi un neatlaidīgi mūsu ticības pārbaudījumos un ja mēs pazemīgi atzīstam un pieņemam, lai „ne mans, bet Tavs prāts lai notiek.”

Es liecinu par mūsu Mūžīgā Tēva, Viņa Vienpiedzimušā Dēla, Tā Kunga, Jēzus Kristus, un Svētā Gara realitāti un dievišķumu. Es liecinu, ka mūsu Tēvs dzird un atbild uz mūsu lūgšanām. Lai katrs no mums censtos ar lielāku apņemšanos lūgt ticībā un tādējādi padarītu savas lūgšanas patiesi jēgpilnas. To es lūdzu svētajā Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.